

composita longiora, ita tamen, ut in membra sua legitima concidantur; quod in fine versuum nunquam fieri solet. Hoc vero commune habet caesura cum versus clausula, quod utrobique in ultima syllaba quantitatis ratio non habetur. Schema *sloci* vulgatissimum hoc est:

$\begin{array}{cccc|cccc|cccc|cccc} \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & - & - & - & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & - & - & - & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$

Et id ipsum prae se ferunt versus isti, quos Vâlmîkis, metri huius inventor, inscius quasi et vehementi affectu commotus, pronuntiasse narratur. (RAM. I, cap. 2, sl. 18.) In ultimo versuum pede nihil uspiam variatur, proximus ante caesuram locus varios pedes admittit, nunquam tamen, nisi fallor, diiambum vel secundum paeonem, scilicet ne similes evadant clausulae. Non adversatur rationi nostrae, quod in Rameïde *slocus* quatuor pedibus definitur:

पादश्चतुर्भिः संयुक्तमिदं वाक्यं समाक्षरैः ।

nam poëtica rei metricae expositio non nimis est urgenda. Et conciditur sane hoc distichon in quatuor pedes vel articulos, numero syllabarum aequales; id modo teneamus, bina singulorum versuum membra rhythmo, in quem exeunt, esse diversa et sibi invicem quodammodo opposita.

Duobus duntaxat metris utitur Bhagavad-Gitae auctor; *sloco*, de quo iam egimus, per universum